

orientering. Bestemmelsen indeholder ikke et generelt forbud mod enhver form for forskelsbehandling, men beskytter mod f.eks. ytringer om, at en gruppe af personer generelt mangler værdi som mennesker, eller helt usaglige generaliserende ytringer om, at personer, der tilhører en gruppe med f.eks. en bestemt seksuel orientering, har negative egenskaber (f.eks., at de er kriminelle).

For så vidt angår baggrunden for, at homoseksuelle mænd normalt ikke kan være bloddonorer, har Indenrigs- og Sundhedsministeriet bl.a. oplyst følgende:

»Det er en fast regel, at man ikke kan være bloddonor, hvis der er risiko for, at man er smittet med hiv. Det er der ifølge Sundhedsstyrelsen, hvis man

- er eller har været stiknarkoman
- deler eller har delt injektionsnåle med andre
- er eller har været prostitueret
- har været behandlet for en blødersygdom før 1988
- eller har haft risikofyldt seksuel adfærd dvs:
- som mand har haft samleje med en anden mand
- som kvinde har haft samleje med en biseksuel mand
- har haft samleje med en prostitueret
- har haft samleje med en stiknarkoman
- har haft samleje med en person fra geografiske områder, hvor hiv forekommer udbredt i befolkningen. Dette gælder især for områder i Afrika syd for Sahara, Sydøstasien, Sydamerika og Indien
- har haft samleje med en person, der har fået behandling for en blødersygdom før 1988
- har haft samleje med en person, som er hiv positiv.

Reglen om, at mænd, der har haft sex med mænd, ikke kan være bloddonorer, gælder i Nordamerika og hele Vesteuropa ud fra betragtningen om, at der statistisk set er en øget risiko for smitte. Problemstillingen er ifølge Sundhedsstyrelsen flere gange drøftet internationalt, men der er taget beslutning om ikke at foretage en ændring.

Formålet med blodbankernes sikkerhedsbestemmelser er, at sikkerheden ved anvendelse af blodprodukter til patientbehandling skal være bedst mulig. Dette er årsagen til, at man i nogle tilfælde udelukker donorer, selv om den egentlige risiko for overførsel af smitsomme sygdomme må vurderes som yderst ringe.«

Efter Justitsministeriets opfattelse har de nævnte administrative retningslinier, som indebærer, at man normalt ikke kan være bloddonor, hvis man er homoseksuel, på den anførte baggrund ikke en sådan karakter, at straffelovens § 266 b om truende, forhånende eller nedværdigende ytringer kan finde anvendelse.

Spm. nr. S 3358

Til indenrigs- og sundhedsministeren (19/5 03) af:

Line Barfod (EL):

»Finder ministeren, at det er i overensstemmelse med den generelle sundhedspolitik, i overensstemmelse med det generelle syn på HIV-forebyggelse samt i overensstemmelse med hensynet til at homo- og biseksuelle mænd ikke skal udstilles som en samlet sygdomsbefængt gruppe, at disse blokeres fra at donere blod?«

Begrundelse

Spørgeren finder det horribelt, at Sundhedsstyrelsen opstiller de krav til kommende bloddonorer.

Generelt er sundhedssystemet ophørt med at tale om risikogrupper, man taler om risikoadfærd. At fastholde bøsser og biseksuelle mænd som en samlet gruppe af mennesker, hvis adfærd er forbundet med smittefare, er utilstedeligt.

Det er samtidig absurd, at en mand, der i sin ungdom én gang har prøvet at dyrke sex med en anden mand, måske tyve år senere skal være afskåret fra at give blod. Mon ikke han enten vil have været testet for HIV i løbet af sit liv, eller han ville have udviklet sygdommen, hvis han havde været smittet.

Selv en mand, der er testet og fundet negativ for HIV-smitte, og som må have opfyldt de samme tidsgrænser, der er opstillet for heteroseksuelle, er afskåret fra at give blod resten af sit liv. Dette hverken giver mening eller er udtryk for en ligestilling af bøsser og biseksuelle mænd på den ene side og heteroseksuelle på den anden.

Endelig stilles der ingen krav til heteroseksuelle, der dyrker usikker sex, selvom ubeskyttet analsex er risikoadfærd, uanset de medvirkendes køn og øvrige seksuelle adfærd. Også denne